

»Navdušena sem nad to knjigo! Eneagram je popolnoma spremenil moje razumevanje tega, kako izkazovati ljubezen drugim in kako izboljšati svoj zakon. Dal mi je vizijo osebe, kakršna naj bi bila. S pomočjo te knjige, polne nazornih zgodb, humorja, topline in jasnosti, boste eneagram zlahka razumeli. Kupila bom vsaj ducat izvodov.«

SHAUNA NIEQUIST, avtorica knjig *Savor in Bread and Wine*

»Kaj bi dali, da bi lahko razvozlali največjo skrivnost na svetu: sebe? Zakaj delujemo, kot delujemo, razmišljamo, kot razmišljamo, čutimo, kot čutimo, in verjamemo, kar verjamemo? Za odkrivanje odgovorov na ta vprašanja ne poznam boljšega orodja, kot je eneagram. In ne poznam boljših učiteljev eneagrama, kot sta Ian Cron in Suzanne Stabile. Eneagram vsak dan uporabljam v svojem osebnem in poslovnem življenju. Ta knjiga vam bo razkrila globine vašega srca.«

MICHAEL HYATT, soavtor knjige *Living Forward*

»Majhnemu številu knjig, ki jih priporočam čisto vsakomur, se je zdaj pridružila tudi *Pot k sebi*. Ne bi si mogla zamisliti boljšega uvoda v eneagram, kot je ta knjiga, in boljših vodnikov po njem, kot sta Cron in Stabile. V teh časih za krmarjenje po življenju potrebujemo večje samozavedanje; dovolite, da bo ta knjiga vaš zemljevid.«

NADIA BOLZ-WEBER, avtorica knjige *Accidental Saints*

»Oborožena z očarljivo, pronicljivo bistroumnostjo nam Cron in Stabile pomagata pri raziskovanju našega notranjega življenja, tako da nam razkrijeta skrivnost eneagrama. Če želite bolje razumeti sebe in ljudi v svojem življenju, je ta izjemna knjiga popoln začetek tega potovanja.«

WM. PAUL YOUNG, avtor uspešnice *Koliba*

»Eneagram je bil ključen pri mojem raziskovanju samega sebe, ta knjiga pa odlično predstavi to starodavno orodje sodobnim kristjanom.«

MICHAEL GUNGOR, pevec in kantavtor

»Obvezno branje za vsakogar. Ta knjiga je odlična sopotnica za polno življenje. Polna modrosti, prefinjenosti in humorja nam nežno in radostno pokaže pot domov.«

MAKOTO FUJIMURA, slikar, direktor Brehm Centra, Fuller Theological Seminary, in avtor knjige *Silence and Beauty*

»Ian Morgan Cron nam je v sodelovanju s Suzanne Stabile spet ob pravem času podaril še eno briljantno knjigo. Dolgo smo potrebovali svež in duhovno prizemljen pristop, s katerim bomo ljudem pomagali do boljšega razumevanja sebe in do več sočutja. Ta knjiga nam ponuja prav to!«

MARK BATTERSON, glavni pastor cerkve National Community Church in avtor prodajne uspešnice z lestvice New York Timesa *The Circle Maker*

»Eneagrama prej nisem poznala, ta knjiga pa mi je ponudila čudovit, dostopen način za raziskovanje mojih motivacij in za razmislek o najboljši poti do rasti in uspevanja. Obvezno branje za vse, ki želijo bolje razumeti ne le sebe, ampak tudi ljudi, ki jih imajo najraje.«

JENA LEE NARDELLA, soustanoviteljica organizacije Blood:Water in avtorica knjige *One Thousand Wells*

»Knjige, ki mi pomagajo, da postanem boljša, imajo v mojem srcu posebno mesto. Ian Morgan Cron in Suzanne Stabile sta s to knjigo izpolnila svojo obljubo, da nam bosta dala zemljevid do sebe. *Pot k sebi* vam bo pomagala odkriti sebe – ponovno in hkrati prvič.«

CLAIRE DIAZ-ORTIZ, avtorica in podjetnica

»Eneagram mi je izjemno pomagal pri moji duhovni preobrazbi; tako zelo, da sem postala certificirana učiteljica. O njem sem prebrala številne knjige. *Pot k sebi* ga razlaga nadvse natančno, najboljše od vsega pa je, da bo v pomoč tako začetnikom kot veteranom raziskovanja eneagrama.«

ANITA LUSTREA, avtorica podkasta Faith Conversations, avtorica in predavateljica

KAZALO

---

1 ZANIMIVA TEORIJA NEZNANEGA IZVORA / 15

2 ODKRIJTE SVOJE ŠTEVILO / 29

3 OSMICA: IZZIVALEC / 54

Vodi me, sledi mi ali pa se mi spravi s poti.

GENERAL GEORGE S. PATTON ML.

4 DEVETICA: MIROVNIK / 81

Spokojnosti ne najdeš tako, da se izogibaš življenju.

VIRGINIA WOOLF

5 ENICA: PERFEKCIONIST / 112

Perfekcionizem je glas tirana in sovražnik ljudi.

ANNE LAMOTT

6 DVOJKA: POMOČNIK / 136

*Želim, da si srečen; ampak želim tudi,
da sem razlog za tvojo srečo jaz.*

NEZNAN AVTOR

7 TROJKA: USPEŠNEŽ / 159

*Pravo vprašanje je, ali me lahko ljubiš zaradi tega,
kar sem ... Ne zaradi podobe, ki jo imaš o meni,
ampak zaradi tega, kar v resnici sem.*

CHRISTINE FEEHAN

8 ŠTIRICA: ROMANTIK / 182

*Če vas je kdaj prevzel občutek osamljenosti
in ste se počutili kot tujec, veste, da vas
ta občutek nikoli popolnoma ne zapusti.*

TIM BURTON

9 PETICA: PREISKOVALEC / 206

Mislim, da sem, torej sem. Tako vsaj mislim.

GEORGE CARLIN

10 ŠESTICA: PRIVRŽENEC / 231

*Nič slabega ni, da upamo na najboljše,
če smo le pripravljene na najslabše.*

STEPHEN KING

11 SEDMICA: NAVDUŠENEC / 252

Samo pomisli na nekaj veselega, in tvoje srce bo poletelo!

PETER PAN

12 KAJ PA ZDAJ?

ZAČETEK LJUBEZNI / 275

*Začetek ljubezni je odločitev, da bomo tistim,
ki jih ljubimo, dovolili biti natanko to, kar so.*

THOMAS MERTON

OPOMBE / 285

1

ZANIMIVA TEORIJA NEZNANEGA IZVORA

Neke sobote je ob sedmih zjutraj zazvonil telefon. Samo en človek na svetu si me drzne poklicati ob tej uri.

»Je to Ian, moj najmlajši sin?« je vprašala moja mama, pretvarjajoč se, da ni prepričana, ali je zavrtela pravo številko.

»Pri telefonu,« sem sprejel njeno igro.

»S čim se trenutno ukvarjaš?« me je vprašala.

V tistem trenutku se nisem ukvarjal z ničimer. V boksa-ricah sem stal v kuhinji in se spraševal, zakaj moj Nespresso oddaja zvoke, kot da bo se vsak trenutek izklopil, in si zamišljal različne žalostne zaključke jutranjega pogovora z mamó, če bi se mi aparat za kavo pokvaril in ne bi mogel spiti svoje jutranje skodelice.

»Razmišljam, da bi napisal knjigo o eneagramu,« sem rekel in hvaležno opazoval, kako v skodelico teče curek črne kave.

»O sonogramu?« je vprašala.

»Ne, rekel sem ...«

»O anagramu?« je spet vprašala, še preden bi jo lahko ustavil.

»O eneagramu. *Eneagramu!*« sem ponovil.

»Kaj je eni-a-gram?« je vprašala.

Moja mama ima dvainosemdeset let. Sedeminšestdeset let je kadila cigarete Pall Mall, se uspešno izogibala telovadbi in jedla ogromno slanine. Nikoli ni potrebovala ne očal ne slušnega aparata. Tako zelo je živahna in ostrega uma, da bi človek pomislil, da sta nikotin in pomanjkanje gibanja ključ do dolgega, zadovoljnega življenja. Slišala me je že prvič.

Nasmehnil sem se in nadaljeval s kratkim opisom. »Eneagram je starodavni sistem za razvrščanje tipov osebnosti. Ljudem pomaga razumeti, kdo so in kaj jih motivira,« sem pojasnil.

Sledila je dolga, zadušljiva tišina. Počutil sem se, kot da bi me nenadoma potegnilo v črno luknjo v oddaljeni galaksiji.

»Pozabi na angiogram. Napiši knjigo o tem, kako priti v nebesa in se spet vrniti na zemljo,« je rekla. »Ljudje, ki pišejo o tem, zaslužijo ogromno.«

Zdrznil sem se. »Ampak najprej morajo umreti.«

»Podrobnosti,« je zapredla. Zasmejala sva se.

Ob maminem medlem odzivu na mojo idejo, da bi napisal knjigo o eneagramu, sem se zamislil. Tudi sam sem imel pomisleke o tem.

Kadar moja babica ni vedela, kaj naj si misli o kaki stvari, je rekla, da je »izvirna«. Sumim, da bi tako opisala tudi eneagram. Nihče zagotovo ne ve, kdo se je prvič domislil tega zemljevida človeške osebnosti niti kje. Jasno pa je, da

se že dolgo nadgrajuje. Nekateri pripisujejo njegov izvor krščanskemu menihu Evagriju, čigar nauki so bili podlaga za zamisel o sedmih smrtnih grehah, in puščavnikom iz četrtega stoletja, ki naj bi ga uporabljali za duhovno svetovanje. Nekateri pravijo, da se elementi eneagrama prav tako pojavljajo v drugih religijah, recimo v sufizmu (eni od mističnih tradicij, ki pripadajo islamu) in judaizmu. Na začetku dvajsetega stoletja je nesporno čudaški učitelj George Gurdjieff uporabljal eneagram oziroma starodavni devetkraki geometrijski lik pri poučevanju o ezoteričnih tematikah, ki niso bile povezane s tipi osebnosti. (Saj vem, saj vem; če zgodbo končam tukaj, bi lahko začel pisati o Harissonu Fordu in opici ter spisal ozadje zgodbe o Indiani Jonesu. Ampak počakajte, zgodba bo postala zanimivejša!)

Na začetku sedemdesetih let je Čilenec po imenu Oscar Ichazo naletel na eneagram in ga znatno razvil, nato pa ga je dopolnil še njegov učenec Claudio Naranjo, ki se je v Ameriki izobrazil za psihiatra in je v eneagram vpletel uvide iz sodobne psihologije. Naranjo je eneagram predstavil majhni skupini študentov v Kaliforniji, del katere je bil tudi oče Robert Ochs, katoliški jezuitski duhovnik iz semenišča Loyola.

Ochs, navdušen nad eneagramom, se je vrnil v semenišče, kjer je o njem poučeval semeniščnike in duhovnike. Duhovniki, duhovni vodje in laiki so ga kmalu poznali kot koristno orodje za krščansko duhovno rast.

Če ljudi ne vznemiri neznan izvor eneagrama, pa jih zagotovo vznemiri dejstvo, da ni nobenih znanstvenih dokazov o tem, da je to zanesljiv način razvrščanja tipov osebnosti. Koga briga, če milijoni ljudi trdijo, da je pravilen?

Človek grizli je mislil, da se bo lahko spoprijateljil z medvedi, in vsi vemo, kako se je to končalo.

Kaj me je torej vodilo k prepričanju, da je pisanje knjige o arhaičnem, zgodovinsko vprašljivem in znanstveno nepodprtem sistemu razvrščanja tipov osebnosti dobra zamisel?

Da bi odgovoril na to vprašanje, vam moram predstaviti brata Dava, visokega meniha s prodornim pogledom in sočutnim nasmehom.

Deset let sem služil kot pastor neke cerkve v Connecticutu. Ljudi sem imel zelo rad, toda sedmo leto se je vsake nedeljske maše udeležilo petsto ljudi, jaz pa sem bil vse bolj izčrpan. Jasno je postalo, da cerkev potrebuje pastora z drugačnimi darovi, nekoga, ki stoji na tleh z obema nogama, ne pa človeka s podjetniškim duhom, kakršen sem sam.

Tri leta sem se trudil na vse načine (razen z operacijo), da bi se preobrazil v vodjo, kakršnega sem menil, da cerkvena skupnost potrebuje in želi, vendar je bil poskus že od začetka obsojen na propad. Bolj ko sem se trudil, slabše je postajalo. Na nos sem padel večkrat kot človek, ki teče po minskem polju v klovnovskih čevljih. Povzročil sem veliko zmede in nesoglasij ter prizadel mnogo ljudi. Zame je bil konec tega obdobja bridek.

Po odpovedi sem bil razočaran in zmeden. Sčasoma mi je zaskrbljen prijatelj predlagal, naj obiščem brata Dava, sedemdesetletnega benediktinskega meniha in duhovnega vodjo.

Prvič sem zagledal brata Dava v njegovi črni halji in sandalih, ko me je pričakal na travnatem krožišču na koncu samostanskega dovoza. Vse – od tega, kako je z obema

rokama prijel mojo, do njegovega nasmeha in načina, kako je rekel: »Dobrodošel, popotnik. Boš kavo?« – mi je dalo vedeti, da sem prišel na pravi kraj.

Nekateri menihi preživljajo dneve v samostanu v majhni trgovini z darili, kjer prodajajo sveče in velike kolute domačega sira, toda brat Dave ne spada mednje. Dave je moder duhovni vodja, ki ve, kdaj človeka potolažiti in kdaj ga soočiti z resnico.

Med najinimi prvimi srečanji me je potrpežljivo poslušal, ko sem mu razlagal o svojih zmotah in napačnih korakih, ki sem jih naredil kot pastor in ki so me zdaj begali. Zakaj sem rekel in storil toliko stvari, ki so se mi takrat zdele pravilne, ko sem zdaj razmišljal o njih, pa so bile očitno nesmiselne in sem z njimi občasno prizadel sebe ali druge? Kako ima lahko človek tako zamegljen pogled, pa mu še vedno dovolijo voziti avto? Sam sebi sem se zdel kot tujec.

Na četrtem srečanju sem govoril kot izgubljen, napol blazen pohodnik, ki išče pot iz gozda, medtem ko se s seboj na glas pogovarja o tem, kako za vruga se je sploh izgubil.

»Ian,« je moj govor prekinil brat Dave, »zakaj si tukaj?«

»Kako, prosim?« sem vprašal, kot da me je nekdo pravkar potrepljal po rami in me prebudil iz sanjarjenja.

Nasmehnil se je in se na stolu nagnil naprej. »Zakaj si tukaj?«

Brat Dave je pogosto postavljaj vprašanja, ki so se na prvi pogled zdela skoraj žaljivo preprosta, dokler nisi poskusil odgovoriti nanje. Zazrl sem se skozi vrsto oken za njim. Skoznje sem videl ogromen brest, katerega veje so se zaradi močnega vetra upogibale proti tlom. Iskal sem besede, s katerimi bi izrazil, kar sem hotel povedati, vendar jih nisem

našel. Besede, ki so prišle k meni, niso bile moje, so pa odlično povzele, kar sem hotel povedati.

»Saj ne razumem niti tega, kar delam: ne delam namreč tega, kar hočem, temveč počenjam to, kar sovražim,« sem rekel, presenečen nad tem, da sem se spomnil Pavlovih besed iz Pisma Rimljanom, čeprav se sicer večinoma nisem spomnil niti svoje telefonske številke.

»Ne delam namreč dobrega, ki ga hočem, marveč delam zlo, ki ga nočem,« je brat Dave citiral verz iz istega odstavka.

Nekaj trenutkov sva sedela v tišini in razmišljala o Pavlovih besedah, ki so se vrtinčile in svetlikale v zraku med nama kakor lebdeč prah, ki ga v temni sobi osvetli sončni žarek.

»Brat Dave, ne vem, kdo sem in kako sem se spravil v to godljo,« sem priznal, ko sem končno pretrgal tišino. »Hvaležen bi bil, če bi mi pomagali to ugotoviti.«

Brat Dave se je nasmehnil in se naslonil nazaj. »Dobro,« je rekel. »Zdaj lahko začneva.«

Na naslednjem srečanju me je vprašal: »Poznaš eneagram?«

»Malo,« sem rekel in se presedel. »Zgodba o tem, kako sem izvedel zanj, je precej nenavadna.«

Brat Dave se je med mojim pripovedovanjem o tem, kako sem na eneagram prvič naletel na začetku devetdesetih let, ko sem bil študent v konservativnem semenišču, večkrat zdrznil in nasmejal. Na nekem oddihu ob koncu tedna sem naletel na izvod knjige Richarda Rohra *Discovering the Enneagram: An Ancient Tool for a New Spiritual Journey*. Rohr v njej opisuje značilnosti in nezavedne motive devetih osnovnih eneagramskih tipov osebnosti. Po mojih izkušnjah

in glede na to, kar sem se naučil med izobraževanjem za terapevta, so bili njegovi opisi tipov neverjetno pravilni. Prepričan sem bil, da sem odkril odlično orodje za kristjane.

V ponedeljek zjutraj sem enega od profesorjev vprašal, ali je že kdaj slišal zanj. Glede na njegov izraz bi človek pomislil, da sem ga povprašal o *pentagramu*. Rekel je, da *Sveto pismo* obsoja zaklinjanje, čarovništvo, horoskope in čarovnice – čeprav se spomnim, da Rohr ni govoril o ničemer takem – in da bi moral knjigo zavreči.

Takrat sem bil mlad, nadobuden učenec, in čeprav mi je intuicija govorila, da je profesorjev odziv skoraj paranoičen, sem sledil njegovemu nasvetu – le da knjige nisem vrgel stran. Za ljubitelje knjig je to neodpustljiv greh. Natanko sem vedel, na kateri moji polici je Rohrova knjiga.

»Velika škoda je, da te profesor ni spodbudil k preučevanju eneagrama,« je rekel brat Dave. »Ogromno modrosti prinaša ljudem, ki nočejo biti več sami sebi v napoto in hočejo postati to, kar jim je bilo namenjeno.«

»Kaj pomeni, da si nočemo več biti v napoto?« sem vprašal, vedoč, da sem si velikokrat želel prav to, ampak nisem vedel, kako naj to storim.

»To je povezano s poznavanjem sebe. Večina ljudi misli, da se poznajo, čeprav se v resnici ne,« mi je pojasnil. »Na sprašujejo se o očalih, skozi katera gledajo svet – od kod so jih dobili, kako vplivajo na njihovo življenje in ali je pogled skozi njih popačen ali resničen. In kar je še bolj problematično, večina ljudi se ne zaveda, da jih tisto, kar jim je pomagalo preživeti kot otrokom, zdaj ovira kot odrasle. Spijo.«

»Spijo?« sem ponovil za njim, na obrazu pa se mi je risala zmedenost.

Brat Dave je na hitro pogledal proti stropu in se namrščil. Zdaj je bil on tisti, ki je iskal pravilno kombinacijo besed, s katero bi odgovoril na to na videz preprosto vprašanje.

»Tisto, česar ne vemo o sebi, nas lahko in tudi nas rani, prizadene pa tudi druge,« je odvrnil. S prstom je najprej pokazal name, potem pa še nase. »Vse dokler se ne zavedamo svojega pogleda na svet, svojih ran in prepričanj, ki so nas oblikovali v osebo, kakršna smo danes, smo ujetniki svoje preteklosti. Še naprej živimo na avtopilotu in počnemo stvari, s katerimi ranimo in begamo sebe ter druge. Sčasoma smo tako navajeni znova in znova delati enake napake, da nas te omrtvijajo in uspravajo. Prebuditi se moramo.«

Prebuditi se. Ničesar si nisem želel močnejše.

»Delo z eneagramom pomaga ljudem okrepiti samozavedanje, ki ga potrebujejo za razumevanje samih sebe, svojega dožemanja sveta in svojega delovanja,« je nadaljeval. »Ko se to zgodi, si lahko stopiš s poti in postaneš bolj podoben osebi, kakršna ti je namenjeno postati.«

Bratu Davu so sporočili, da je njegov popoldanski sestanek odpovedan, zato sva se še nekaj časa pogovarjala o pomenu samozavedanja na duhovni poti; o tem, kako »brez poznavanja sebe ne moremo poznati boga«, kot je rekel John Calvin.

»Veliki krščanski učitelji že stoletja govorijo, da je poznavanje sebe prav tako pomembno kot poznavanje boga. Nekateri bodo rekli, da je to samo pozitivna psihologija, v resnici pa je dobra teologija,« je rekel.

Pomislil sem na vse krščanske učitelje in duhovnike, ki sem jih poznal in ki so zavozili svoje življenje in delo, ker niso poznali sebe in človeške zmožnosti samozavajanja.

Preučevali in do obisti so poznali *Sveto pismo*, ne pa tudi sebe. Pomislil sem, koliko zakonskih zvez sem videl propasti, večinoma zato, ker noben od zakoncev ni poznal blišča in bede lastne duše.

Nato sem pomislil nase. Vedno sem bil prepričan, da je moje samozavedanje nad povprečjem, toda če sem se v zadnjih treh letih česa naučil, sem se tega, da se moram še veliko naučiti o sebi.

Brat Dave je pogledal na uro in počasi vstal. »Naslednji mesec me ne bo, ker bom vodil duhovne umike,« je naznanil in se pretegnil, da bi si po skoraj dveh urah sedenja po žilah spet pognal kri. »V tem času obriši prah z Rohrove knjige in jo ponovno preberi. Všeč ti bo, kako eneagram preučuje bolj skozi oči krščanske duhovnosti kot pa psihologije. Sporočil ti bom še nekaj naslovov knjig, ki ti jih priporočam.«

»Ne morem se vam dovolj zahvaliti,« sem rekel, vstal in si oprtal nahrbtnik.

»Na naslednjem srečanju se bova lahko pogovarjala o marsičem,« mi je obljubil, me objel in mi odprl vrata. »Zbogom,« je zaklical za menoj.

Vzel sem si trimesečni oddih, ki bi si ga moral že zdavnaj, in ker sem imel na voljo več časa, kot sem ga znal porabiti, sem sledil nasvetu brata Dava in začel preučevati eneagram. Več tednov sem skoraj vsako jutro odšel v kavarno na koncu naše ulice, kjer sem bral knjige, ki mi jih je priporočil, in si v dnevnik delal zapiske. Zvečer sem o vsem, kar sem se naučil, poročal svoji ženi Anne. Z zanimanjem jih je začela brati tudi sama. V tistem obdobju sva imela nekaj najbogatejših in najbolj pomenljivih pogovorov v vsem času najinega zakona.

Se *resnično* poznamo? Kako močno naša preteklost vpliva na sedanost? Ali gledamo na svet s svojimi očmi ali z očmi otroka, kakršen smo bili? Katere čustvene rane in napačna prepričanja ponotranjimo kot otroci, da nato skrivoma vladajo našemu življenju? In kako nam lahko iskanje odgovorov na ta vprašanja pomaga bolje spoznati boga?

To je le nekaj vprašanj, ki sem jih postavil bratu Davu, ko se je vrnil s potovanja. V njegovi pisarni sem mu opisal nekatere od mnogih aha trenutkov, ki sem jih doživel med preučevanjem eneagrama.

»Kako si se počutil, ko si odkril svoje število?« me je vprašal.

»No, pot ni bila posuta z rožicami,« sem odvrnil. »Odkril sem nekaj bolečih stvari o sebi.«

Brat Dave se je obrnil, z mize vzel knjigo in jo odprl na strani, ki je bila označena z rdečim samolepilnim listkom. »Poznati sebe pomeni predvsem vedeti, kaj nam manjka. Podrediti se moramo resnici, ne obratno. Prvo znamenje samozavedanja je ponižnost,« je rekel.

»Dober povzetek,« sem se zahahljal.

»To je napisala Flannery O'Connor,« je rekel, zaprl knjigo in jo položil nazaj na mizo. »Odlično povzame ogromno zadev. Kaj pa Anne?« je nadaljeval. »Kako preučevanje eneagrama vpliva nanjo?«

»Nekega večera mi je v postelji prebrala opis svojega števila, nato pa je začela jokati,« sem rekel. »Vedno se je mučila z iskanjem besed, da bi opisala, kako je živeti v njeni koži. Eneagram je zanjo pravo darilo.«

»Zdi se, da na oba vpliva dobro,« je odvrnil.

»Izjemno. Kar sva odkrila do zdaj, že začenja spreminjati

najin pogled na zakon, prijateljstva in vzgojo otrok,« sem rekel.

»Le zapomni si, da je to samo eno orodje, ki ti lahko pomaga poglobiti ljubezen do boga in ljudi,« me je opozoril. »Obstaja še veliko drugih. Pomembno je, da bolj ko z Anne poznata sebe, bolj se bosta začela zavedati svoje potrebe po božji milosti. Poleg tega pa bosta postala bolj sočutna do sebe in drugih.«

»Z vami bi rad delil citat Thomasa Mertona, na katerega sem naletel,« sem rekel in začel brskati po svojem dnevniku.

Brat Dave si je pomel roke in pokimal. »Ah, Merton. Zdaj plavaš v globoki vodi,« se je nasmehnil.

»Tukaj je,« sem rekel, ko sem našel stran, na katero sem zapisal citat. Odkašljaj sem se. »Prej ali slej moramo začeti razlikovati med tem, kar nismo, in tem, kar smo. Sprejeti moramo dejstvo, da nismo to, kar bi radi bili. Odvreči moramo svoj lažni, zunanji jaz kot ceneno, vpadljivo oblačilo, kar v resnici tudi je ...« Pomolčal sem, presenečen, ker se mi je v grlu naredil cmok, zaradi katerega sem le s težavo nadaljeval.

»Nadaljuj,« je tiho rekel brat Dave.

Globoko sem vdihnil. »Poiskati moramo svoj pravi jaz, v vsej njegovi elementarni revščini, pa tudi v njegovi mogočni in nadvse preprosti dostojnosti: jaz, ki mu je namenjeno biti božji otrok in ki je zmožen ljubiti z iskrenostjo in nesebičnostjo boga.«

Zaprl sem dnevnik in dvignil pogled, osramočen zaradi čustev, ki so me preplavila.

Brat Dave je nagnil glavo. »Kaj te je v teh besedah ganilo?«

Tiho sem sedel, ker nisem vedel, kako odgovoriti.